

Viera v prislúbenie

Drahí bratia a sestry!

Viera v prislúbenie, tak by som nazval dnešnú tému Božieho Slova.

Vráťme sa do obdobia Mojžiša, kedy Boh prislúbil Mojžišovi, že vyslobodí svoj ľud z egyptského otroctva. Mojžiš poslušný tomuto prislúbeniu, prišiel do Egypta a starším ľudu odovzdal toto Božie posolstvo. Nebolo ľahké presvedčiť starších o pravosti tohto prislúbenia. Hlavne vtedy, keď museli prejsť **skúškou viery**. To znamená, keď sa im ešte v tomto prihoršilo ako prilepšilo. Ale Mojžiš, nasledujúc vieru Abraháma, zostal pevný vo viere a Boh potvrdzoval svoje prislúbenie o blízkom vyslobodení z otroctva veľkými znameniami. Až prišla Veľká Noc, v ktorú Boh mal vyvieť svoj ľud z Egypta. Ako spomína kniha Múdrosti, otcovia vopred vedeli o tej noci. A posilnení Božími zázrakmi ju s vierou očakávali. Bola to noc spravodlivosti, kedy na jednej strane ľud, poslušný Božej vôli, obetoval baránka na záchranu svojich rodín, na druhej strane ich nepriatelia, ktorí ich toľko týrali neboli ušetrení Božieho trestu, a to usmrtením všetkého prvorođeného v Egypte. Kým na jednej strane v tejto noci Boží ľud vyšiel na slobodu, na druhej strane neverní Egypťania si zúfali v smrti svojich najbližších.

Táto Veľká noc v Izraelskej histórii mala naznačiť do budúcnosti tú Veľkú noc, kedy Kristus porazil diabla a vyviedol svoj ľud na slobodu Božích detí. Ale táto Veľká noc má aj konečný význam v histórii ľudstva, o čom hovorí Ježiš v evanjeliu. Bude to ten čas, kedy sa prejaví v plnosti Božia spravodlivosť na neveriacich v Božie prislúbenie a milosrdenstvo na tých, ktorí toto prislúbenie s bázňou očakávali.

Preto dnes Ježiš vyzýva svoje stádo, aby sa naučilo bedliť a očakávať tento prechod z tohto sveta do sveta večného. Aby verilo, že Ježiš príde náhle, znenazdajky ako zlodej, ktorý chodí vtedy, kedy by ho človek nečakal. Kresťan má byť na tento príchod Pána vždy pripravený. **Má ho doslova očakávať**, a to hlavne plnením jeho vôle. Hlavne ju má horlivo poznávať a potom uskutočňovať. Nemá túto vôľu odkladať ani ju obchádzať alebo byť k nej ľahostajný. A to ani vtedy, keď je zdravý, keď nič nenasvedčuje o tom, že by mal už umrieť. Lebo Božie Slovo nepustí: „**lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenazdáte.**“ Nikto si nemôže byť istý, že teraz tá hodina nepríde, že to bude dakedy potom, že ešte má čas na horlivý duchovný život, na modlitbu, na sviatosť, na poslušnosť Bohu a Cirkvi.

Musíme sa všetci už teraz učiť poslušne veriť v toto Božie prisľúbenie, takpovediac v posledné prisľúbenie, ktoré nás očakáva tu na zemi: prechod z tohto sveta do večnosti. Musíme sa učiť veriť, ako veril Abrahám, ktorému Boh prisľúbil zem, ktorú mal dostať za dedičstvo. „[A on išiel a ani nevedel, kam ide.](#)“ Ale veril, že sa to stane, ako Boh povedal.

Musíme sa učiť tejto viere od neplodnej Sáry, ktorá dostala aj napriek pokročilému veku silu počať potomka. Podobne sa máme učiť od Abraháma, keď obetoval svojho syna od Sáry s vierou, že Boh má moc aj z mŕtvych vzkriesiť. Tak máme silno veriť aj v dnešné prisľúbenie, že Pán príde v hodinu, o ktorej nevieme, kedy príde. Ak tomu uveríme, určite budeme robiť všetko preto, aby nás Pán nenašiel nepripravených.

Ale ak nebudeme preto takmer nič robiť, to je známkou toho, že my v Božie Slovo prakticky neveríme a neberieme ho skutočne vážne. A keď aj veríme, sme veľmi nerozumní, keď ignorujeme fakt náhlejšej večnosti. Ved' určite chceme byť stále šťastní, nielen teraz, ale aj zajtra aj napozajtra, aj stále. Ale preto musíme niečo urobiť, aby nás to potom nemrzelo, že sme mohli niečo pre svoje šťastie urobiť, a neurobili sme. A niečo sme zanedbali. Pán nás každú nedeľu, každú svätú omšu napomína a povzbudzuje, aby sme sa spamätali, aby sme sa na tento prechod do večnosti, či príchod Pána dobre pripravili.

Egyptská história nám má slúžiť na poučenie. Tí, ktorí poslušní Mojžišovi obetovali baránka, natreli veraje do svojho domu a jedli z tohto baránka, sa zachránili. Tí, ktorí aj pre množstvo znamení a zázrakov neuverili v Boha a zotrvali vo svojej zlobe a nepravosti, boli potrestaní smrťou prvorodeného a potopením všetkých bojaschopných mužov. Čím hrešili, tým boli potrestaní. Minulú nedeľu Pán upozornil nás všetkých na to, že chamtivosťou majetku si človek skrakuje život. Tak dnes dopĺňa, že aj za to, keď človek škodí iným, teda ich trápi, nenávidí ich, a zameriava sa len na jedenie, pitie, a opíjanie sa, teda nemyslí na dôsledky hriechu, a očakávaný súd, Pán hovorí tiež, že „[pán toho sluhu príde v deň, keď to najmenej čaká, a v hodinu, o ktorej nevie, oddelí ho a dá mu podiel medzi nevernými.](#)“

Bratia a sestry, milá mládež, milé deti, neodkladajte so svojou prípravou na večnosť, neodkladajte so zmenou života, teda s obrátením. Neodkladajte so sv. spoveďou, nebuďte ľahostajní k svätému prijímaniu, teda prijímaniu veľkonočného baránka, lebo iba ten, kto si jeho krvou pomáže veraje svojej duše, tohto duchovného chrámu, a bude mať účasť na jeho svätom prijímaní, má jedine nádej večnej záchrany a večného života.

Koľkí si povedia, že teraz nemôžem ísť na sv. spoveď, lebo čo by si duchovný otec o mne pomyslel, lebo by som sa musel ku všetkému priznávať, lebo by som už nemohol potom toľko piť a opíjať sa, alebo hrešiť, alebo ohovárať. Alebo kradnúť. Alebo do kostola nechodiť. To by som už nemohol v nedeľu robiť. A ja to bez tohto nedokážem žiť. Lebo to je môj život. To je zmysel môjho života. Ja sa toho nechcem a nemienim zrieknuť. Ale keď sa tohto všetkého nezriekneme, nemôžeme mať účasť na Božom v živote. A budeme potom, či chceme a lebo nie, odvrhnutí od šťastného života a vrhnutí do pekelného ohňa.

Musíme **veriť v Božiu vôľu, ktorá nám chce dobre.** Lebo hriech nie je dobrá vec, je to zlá vec, za ktorú sa musí spravodlivo zaplatiť. Ale ten, kto sa snaží plniť vôľu Božiu, aj keď sa niečo nepodarí, príde sa z toho vyznať a očistiť, Boh ho nezapočíta medzi neverných, lebo taký človek niečo pre svoju spásu urobí, bojuje. A iba sviatosti ho zachránia pred večným hnevom, iba sviatosti nás posilňujú a premieňajú na nových ľudí, na ľudí nových, schopných, dobrých.

Majme všetci bázeň pred Pánom, bojme sa hrešiť, bojme sa žiť bez sviatostí, bojme sa žiť pre svoju žiadostivosť. Bojme sa neuposlúchnuť Pána.

Neverte, že tí ľudia, ktorí nechodia do kostola, sa majú dobre. Vidím, ako tí, ktorí sa nespovedajú nechodia do kostola, nemodlia sa, neobetujú sa, majú iné kríže a to ešte väčšie, pre nich sa už teraz začína peklo na zemi. Lebo bez poslušnosti Bohu človek nie je šťastný. A nebude šťastný ani vo večnosti.

Božie prisľúbenie je aj posledným mementom, a vážnym mementom Božieho poriadku, ktorý ustanovila Božia múdrosť, Božia láska, Božia prozreteľnosť, či Božie spravodlivosť. V Božie Slovo, teda v Božie prisľúbenie treba veriť nie na základe toho, či mi to vyhovuje, či sa mi to chce, alebo nechce,. Jednoducho to tak je, a to tak to treba rešpektovať, lebo to tak chce Boh. Ešte raz hovorím pre naše dobro a šťastie.

Pokorme sa pred Bohom a obnovme svoju vieru a poslušnosť Božiemu Slovu, Božiemu prisľúbeniu, Božej vôli. Nech nám aj dnešná svätá omša k tomu pomôže. Amen.